

1 Petrus 1: 17-25

Ik heb al wel eens vaker gezegd dat zo'n bijbelgedeelte tekst voor tekst behandelen soms ook best lastig is. Aan de ene kant mooi, je hoeft niet lang na te denken waar je over gaat spreken. Maar je komt ook wel eens bij teksten uit, waar je liever niet over spreekt. Teksten die je niet zo passen, of teksten die je zelf ook best ingewikkeld vindt. Een typisch voorbeeld van zo'n vers is vs. 17. Nee, niet het eerste gedeelte. Daar gaat het over God als Vader. Dat klinkt vertrouwd, dat klinkt veilig. Maar nu staat er toch maar in dit vers dat die Vader ons ook oordeelt. En die combinatie vind ik een beetje lastiger. Misschien heeft het ook wel een beetje te maken met het feit dat wij kinderen van onze tijd zijn en dat woordje 'vader' te lievig hebben ingevuld. De meeste christenen denken vandaag de dag bij dat woord vader aan een pappa bij wie je op schoot kruipt, pappa die van zijn lieve kind houdt. En natuurlijk, dat element zit daar ook wel in opgesloten. Maar dat beeld is niet compleet. In de bijbelse tijd was de vader iemand met gezag. De vader in die tijd eiste gehoorzaamheid van zijn kind. En een kind had heilig ontzag voor zijn vader. In onze tijd zijn vader en zoon 'maatjes', in de bijbelse tijd was er meer een gezagsverhouding. Zelfs de Here Jezus, de zoon van God, koos ervoor om zijn ouders onderdanig te zijn lezen we aan het eind van Lukas 2. Door gehoorzaamheid gaf een zoon blijk van respect voor zijn vader. Ongehoorzaamheid zou een gebrek aan respect zijn. Wij lezen het woord 'vader' teveel door onze westerse, 21^e eeuwse ogen, terwijl we het moeten lezen met oosterse, 1^e eeuwse ogen. Want toen Petrus dit woord opschreef had hij waarschijnlijk veel meer die gezagsverhouding voor ogen dan een bijna gelijkwaardige verhouding tussen twee maatjes.

Persoonlijk denk ik dat we zo dat 'oordelen' ook moeten verstaan. Een vader houdt geen rechtzitting om iedere dag het gedrag van zijn zoon onder de loep te nemen. Ook de 1^e eeuwse vader niet. Een vader ziet het leven van zijn zoon aan. Zo kijkt God de Vader ook naar ons. Hij oordeelt naar ons werk (enkelvoud). Bij werken (meervoud) zou je de indruk kunnen krijgen dat iedere daad van ons gewogen zou worden. De goede daden op de plus kant, de zondige daden op de min kant van de weegschaal. En dan maar hopen dat die weegschaal naar de goede kant doorslaat. Op die manier zou het verlossend werk van Christus onnodig worden. Maar er staat dus 'werk' in enkelvoud. Ik versta dat als onze levenswandel in z'n algemeenheid. Is onze levenswandel in overeenstemming met wat we zijn: kind van de Vader. En

omdat we kind van de Vader zijn behoort onze wandel te zijn in vreze. Het begrip 'de vreze des Heren' is een bekend begrip en waarschijnlijk weet u wel dat dit niet zo zeer te maken heeft met angst, maar met respect, eerbied. Niet kruiperig, nederig, dat hoeft niet, we zijn geen slaven, God is onze Vader, maar wel een Vader die je respecteert en liefhebt en dat blijkt dan uit je levenswandel!

Die levenswandel noemt Petrus vreemdelingschap. Zoals Israel leefde als vreemdeling in Egypte en later ook in de ballingschap in Babel, zo leven gelovigen ook in vreemdelingschap te midden van een zondige wereld.

Vers 18 heeft het over de vroegere levenswandel van zijn lezers. Dat is de wandel die hen door hun vaders is overgeleverd. De lezers van de Petrusbrief zijn opgegroeid te midden van afgoderij. Dat is bij de meesten van ons anders. Voor de meesten van ons geldt dat onze vaders gelovige christenen zijn geweest. Dat was voor de lezers van deze brief dus niet zo. Zij dienden de afgoden Zeus, Hermes en Aphrodites. Het waren behoorlijk menselijke goden. De verhalen over deze goden gaan over bedrog, overspel, haat, egoïsme, en ga zo maar door. Al deze dingen hoorden ook bij het gewone, zondige, menselijke leven. Daarom heeft Petrus het over een ijdel – dat is zinloos - leven. Te midden van die zondige wereld leven de gelovigen als vreemdelingen, bijwoners. En dat geldt natuurlijk voor ons ook. Al heeft je wieg in een christelijk nest gestaan en hebben die Griekse goden afgedaan, dan nog geldt dat de omgeving waarin wij leven meer en meer een omgeving van moderne afgoden is geworden. Denk maar aan prestatie, zelfzucht, ik-gerichtheid, hebzucht. Al leven we in ons eigen land, omdat we een ander Vaderland hebben en een andere Koning toebehoren ervaren we zelfs in eigen land iets van dat vreemdeling zijn.

Voor gelovigen geldt dat ze van die ijdele wandel zijn bevrijd. We zijn vrijgekocht van de slavernij van zonde door het bloed van een onberispelijk vlekkeloos lam, Christus! Het was in overeenstemming met Gods eeuwige plan dat Christus zou verschijnen op aarde, hier zondeloos zou leven, sterven aan het kruis en opstaan uit de dood. Dat was Gods manier om ons vrij te kopen!

Misschien is het nog even goed om te kijken naar het woordje 'openbaren' in vs. 20. Petrus zegt daar dat Christus in het einde ter tijden *is geopenbaard*. Dat is dus al gebeurd. Hier slaat het openbaren op het verschijnen van Christus in het vlees, als mens. En het einde ter tijden beslaat dus de hele periode vanaf Christus' hemelvaart tot aan Zijn wederkomst. In vs. 13 wordt ook over de openbaring van Christus

gesproken. Daar gaat het over de toekomst. Christus zal nogmaals openbaar worden. Vs. 20 gaat dus over Christus' eerste komst op aarde, vs. 13 over zijn wederkomst.

Vs. 23 plaatst het oude leven, de wandel die de lezers van hun voorouders hadden geërfd tegenover de nieuwe levenswandel. Het oude leven is een leven uit vergankelijk zaad, het nieuwe leven is een leven uit onvergankelijk zaad. Dat onvergankelijk zaad is het levende en blijvende woord van God. Het woord van God brengt nieuw leven voort dat niet vergaat! Door het gelovig ontvangen van Gods woord verander je, wordt je een ander mens. Dit nieuwe leven is ook een geschenk van God. God schenkt ons niet alleen vergeving van zonden, zodat we niet meer in de schuld staan bij God. Dat is de helft van het Evangelie. Heel belangrijk, maar daar blijft het niet bij. God schenkt ons ook nieuw leven. En dankzij dat geschenk van nieuw leven is er verandering mogelijk. Een leven dat gekenmerkt wordt door ongeveinsde liefde. Veinzen is doen alsof. Ongeveinsde liefde is echt, authentiek. God bevrijdt ons van zonde, zeker, maar dat doet Hij met een doel. God wil zichtbaar worden in Zijn kinderen. Christenen en christelijke gemeenten hebben de opdracht om in liefde met elkaar om te gaan. Niet Je naaste liefhebben is leven beneden je stand. Ongepast voor een kind van God.

God schenkt ons vergeving zodat we niet meer bij Hem in de schuld staan,
God schenkt ons nieuw leven, zodat we als kind van Hem kunnen leven,
Een leven in liefde, liefde voor de Vader en liefde voor de naaste.

God is Vader, maar God zal ons ook beoordelen: leven we uit respect voor Hem in gehoorzaamheid aan dat grote gebod 'gij zult God liefhebben en gij zult uw naaste liefhebben'? Liefde, een opdracht en een belofte. Liefde, een gave maar ook een opgave! AMEN